U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. P.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2008, čj. OAM-1351/VL-20-LE06-PD1-2006, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2010, č. j. 4 Az 19/2008 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 2. 2007, čj. OAM-1351/VL-20-P16-2006, udělena na dobu 12 měsíců doplňková ochrana. Před uplynutím této lhůty požádal žalobce o její prodloužení. Žalovaný však tuto žádost v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a doplňkovou ochranu neprodloužil pro existenci důvodu podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Městský soud zrušil k žalobě žalobce rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že žalovaný vydal své rozhodnutí na základě týchž podkladů, které si opatřil i pro rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007. Novým podkladem byla pouze Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2006 zpracovaná Ministerstvem zahraničí USA, která však není součástí správního spisu, a lze proto pochybovat, že byla podkladem rozhodnutí. Žalovaný dostatečně nedoložil, že se situace v zemi původu změnila a zanikly nebo se změnily okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany. Dle městského soudu nepostačuje, má-li žalovaný povědomí o situaci v zemi původu. Je třeba, aby podklady, z nichž vycházel, byly obsahem správního spisu. V opačném případě trpí rozhodnutí a jemu předcházející řízení vadami spočívajícími v tom, že skutkový stav, který

vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění.

Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Tvrdí, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel osvětluje, že žalobci byla doplňková ochrana přiznána z důvodu „předběžné opatrnosti“, neboť bylo třeba vyčkat reálných dopadů nového zákonodárství Běloruska. V současné době již není doplňkové ochrany zapotřebí, neboť věrohodné informace o zemi původu dokládají, že žadatelé o udělení mezinárodní ochrany nejsou po svém návratu do Běloruska trestáni (viz usnesení NSS ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 57/2009 - 53). Stěžovatel se domnívá, že si obstaral relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a z různých zdrojů ověřené informace o zemi původu (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71). Zpráva Ministerstva zahraničí USA je nepochybně známa soudu z úřední činnosti, navíc procesní práva žalobce nebyla nikterak porušena. Žalobce byl s touto zprávou seznámen při pohovoru dne 13. 2. 2008, což vlastnoručním podpisem potvrdil. Stěžovatel se domnívá, že vzhledem k řádnému seznámení žadatele se všemi podklady včetně předmětné zprávy a s ohledem na skutečnost, že tato zpráva je známa z rozhodování obdobných případů jak městskému soudu, tak Nejvyššímu správnímu soudu, neměl městský soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Ustálená soudní praxe, aprobovaná i Nejvyšším správním soudem, umožňovala městskému soudu vyžádat si zaslání potřebného dokumentu. Kasační stížnost je dle stěžovatele přijatelná, neboť se týká právní otázky, která dosud nebyla judikaturou plně řešena. Postup městského soudu je dle stěžovatele nepřípustným formalismem a výrazem zásadního pochybení při výkladu práva, které by mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud navíc nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu NSS (rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Azs 13/2009 – 47) týkající se hodnocení dopadů novelizace trestního zákonodárství Běloruska na posuzování podmínek doplňkové ochrany. Nelze vyloučit, že k takovémuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39).

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Nejvyšší správní soud nejprve zvážil, zda podmínky přijatelnosti naplní námitka dostatečného zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pro zjištění

okolností rozhodných pro udělení (resp. prodloužení) doplňkové ochrany je určující doba případného návratu žalobce do země původu (viz rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 5 Azs 80/2007 – 87). Stěžovatel byl přitom povinen shromáždit dostatek podkladů (informací o zemi původu), které jsou z hlediska časového aktuální (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, či rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81) a učinit je součástí spisu. Součástí správního spisu jsou však pouze zprávy o zemi původu týkající se situace v Bělorusku v letech 2005 a 2006 (poslední zpráva je z 8. 8. 2006, č. l. 71 správního spisu). Na podkladě těchto zpráv o zemi původu posuzoval stěžovatel žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve svém rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007. Při posouzení žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vycházel stěžovatel z týchž zpráv o zemi původu, které však ke dni vydání rozhodnutí o této žádosti (tj. ke dni 29. 5. 2008) představovaly již zastaralé informace o zemi původu. Stěžovatel ve svém druhém rozhodnutí vycházel ze zpráv starých téměř 2 roky a více. V řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany měl stěžovatel údajně k dispozici jako „nový“ podklad zprávu Ministerstva zahraničí USA za rok 2006. Ta však není součástí správního spisu (viz níže). Stěžovatel se dále odvolává na straně 3 a 4 svého rozhodnutí na poznatky získané z rozsáhlé úřední činnosti, aniž by však blíže specifikoval, z kterých konkrétních zdrojů své poznatky čerpal, jaké konkrétní informace tyto zdroje obsahují. Obsah poznatků stěžovatele z *„rozsáhlé úřední činnosti“* není znám, nemá oporu ve spise, a jejich soudní přezkum je tak zcela znemožněn. Stěžovatel tedy na podkladě týchž zpráv o zemi původu dospěl v rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007 a rozhodnutí ze dne 29. 5. 2008 k vzájemně rozporným závěrům. Závěr městského soudu o tom, že stěžovatel zjistil skutkový stav nedostatečně a je třeba jej zásadním způsobem doplnit, plně odpovídá obsahu správního spisu (obdobně k tomu např. rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, ve spojení s rozsudky č. j. 5 Azs 55/2008 – 71 a č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, cit. shora).

Mezi nyní posuzovaným případem a případem, k němuž se vztahuje rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Azs 13/2009 – 47, na nějž se odvolává stěžovatel, existují významné odlišnosti. V posledně uvedené věci si totiž stěžovatel v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany obstaral nové informace o zemi původu (informace Člověka v tísni – společnosti při ČT, o. p. s. ze dne 10. 7. 2006, zpráva Ministerstva zahraničí č. j. 113160/2008-LPTP a zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2007). V daném případě tedy stěžovatel výrazně doplnil a aktualizoval skutkový stav zjištěný v předchozím řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany; aktuální informace o zemi původu pak učinil součástí spisu. Z těchto důvodů jsou závěry obsažené v rozsudku č. j. 3 Azs 13/2009 – 47 neaplikovatelné na nyní posuzovaný případ.

Důvody pro přijatelnost kasační stížnosti nenaplní ani námitka, že městský soud neměl zrušit žalobou napadené rozhodnutí, jelikož Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2006 je městskému soudu známa z jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud dospěl již v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 20/2003 – 35, k závěru, že skutková zjištění učiněná správním orgánem mají oporu ve spise jen tehdy, pokud i zprávy o situaci v zemi původu, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, jsou v úplnosti učiněny součástí správního spisu (obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51). Nutno zdůraznit, že Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2006 měla být jediným

explicite uvedeným „novým“ podkladem pro rozhodnutí ve srovnání s dřívějším rozhodnutím stěžovatele o doplňkové ochraně. V příloze k protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (č. l. 167 správního spisu) je sice uvedeno, že stěžovatel oznámil žalobci, že má k posouzení její žádosti k dispozici zprávu Ministerstva zahraničí USA za rok 2006. Z toho však nelze bez dalšího dovodit, že jí byl proveden důkaz a byla založena do správního spisu. Ze seznamu spisového materiálu, který byl vytisknut dne 2. 7. 2008 a je založen ve správním spisu, nevyplývá, že by tato zpráva byla součástí spisu. Rovněž číslování jednotlivých dokumentů spisu je průběžné a nelze z něho dovodit, že by některý dokument ve spisu chyběl. Městský soud proto neměl důvod pochybovat o tom, že stěžovatel předložil úplný spisový materiál (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008 – 91).

Stěžovatel dále namítá, že obsah zprávy Ministerstva zahraničí USA za rok 2006 je městskému soudu znám z jiných věcí, resp. z úřední činnosti (k této problematice obecně srov. rozsudek ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129). V nyní posuzovaném případě však měl stěžovatel dle vlastního tvrzení provést cit. zprávou za rok 2006 důkaz, a proto se nelze dovolávat aplikace § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Skutková zjištění stěžovatele vyplývající z provedeného dokazování musí mít oporu ve správním spise (k tomu viz rozsudky NSS č. j. 5 Azs 20/2003 – 35 a č. j. 4 Azs 55/2003 – 51, cit. shora).

Za daných okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky. Městský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2010

JUDr. Marie
Žišková
předsedkyně senátu